

Predica de la Krefeld, 06 februarie 2005

Ewald Frank

Cred că ar trebui să mai cântăm și „Tu ești vrednic”. Să ne ridicăm în picioare și să cântăm. [...] Amin. Puteți lua loc. Pentru noi nu este numai o cântare, ci este o realitate. Noi suntem peste măsură de bucuroși că trăim într-un timp în care Cuvântul Domnului poate fi purtat și răspândit pe tot pământul. Posibilitățile n-au mai fost niciodată atât de multe cum sunt acum. În numai câteva ore poți să ajungi la celălalt capăt al pământului. Poți să mergi să predici, și după aceea să zbori mai departe din țară în țară. De curând, în ianuarie, am trăit din nou acest lucru. Până în Filipine, și de asemenea pe insula Mindenau, Kasebu... Este minunat dacă vezi că la adunări nu vin numai 10 sau 20 de persoane. Am afișat la intrare niște fotografii. Am avut într-o adunare între 900 și 1000 de persoane. Cuvântul Domnului nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis. Iar vestirea adevărată este mai necesară ca oricând înainte. Pretutindeni sunt răspândite tot felul de interpretări. În Sfânta Scriptură suntem avertizați ca credincioșii să nu fie purtați de colo-colo de orice vânt de învățătură. De aceea noi punem accentul pe vestirea adevărată a adevăratului Cuvânt.

Citeam în cuvântul de introducere: „Ia aminte dar la cuvântul acesta, ca să înțelegi corect descoperirea!” Aceasta este cheia. Cine nu are această cheie, acela nici măcar nu trebuie să bată la ușă – el nu poate să deschidă. Aceasta este cheia. Sper că fratele nostru mă iartă că voi relata următorul lucru, dar el mi-a povestit azi despre o experiență șocantă, despre un bărbat renumit în cadrul Mesajului. Acela a spus: „Noi avem Mesajul, Cuvântul descoperit. Nu ne mai trebuie Biblia!” Și el chiar a trântit jos Biblia. Da, da. Și aceștia sunt

oameni care vorbesc despre proroc, dar care în realitate sunt niște înșelători, ei înșiși fiind înșelați, și înșelându-i și pe alții.

Noi avem de la Dumnezeu harul de a respecta pentru totdeauna acest Cuvânt. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac. Și putem spune împreună cu Petru „Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit...”

Suntem bucuroși că Domnul are pe pământ o Biserică, care respectă Cuvântul Lui. Pentru că Dumnezeu ne poate vorbi numai atunci când respectăm Cuvântul Său. Dar dacă n-o facem, atunci de ce să ne mai vorbească Dumnezeu? „Ia seama la Cuvânt, ca să înțelegi corect descoperirea.” Fie ca aceste cuvinte să fie scrise în inimile noastre.

Ne amintim apoi Cuvântul din Amos 3:7, în legătură cu Gen. 18:17: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?” Apoi: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.” Dar planul lui Dumnezeu a fost deja scris în Cuvântul acesta. Și Pavel o spune în Efeseni 3:4-5 „Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul.” Apoi urmează detaliile pe care le dă el poporului lui Dumnezeu, pe baza planului divin de mântuire.

Frați și surori, de multe ori eu trebuie să fac același lucru, și nu-mi voi cere scuze pentru aceasta. Dar întotdeauna eu trec direct la predică, și aproape că uit să transmit mulțimea de salutări. Și dacă aș uita azi să transmit salutări fraților și surorilor noastre din Chile, poate că se vor supăra, și peste câteva zile eu voi merge acolo. Așa că îi salutăm mai ales pe frații și surorile noastre din Chile, și desigur, pe toți cei de pe continentul sud american. De acum înainte vom include Brazilia și toate celelalte țări, vorbitoare fie de limba portugheză sau spaniolă.

Sunt așa de bucuros când citesc Fapte 2, și văd că între cele 17 neamuri care s-au adunat de Rusalii, la urmă sunt amintiți și arabii. Și mă bucur așa de tare că la Rusalii au fost prezenți și arabi. Așa că atunci când Dumnezeu i-a spus lui Avraam „Toate neamurile

pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”, lucrul acesta este adevărat, desigur. Dacă noi iubim Israelul într-un mod deosebit, atunci și acest lucru este bine. Dar pentru aceasta nu trebuie să urâm nici un musulman și nici un arab. Toată omenirea a fost înșelată. Ei nu pot să facă nimic în privința aceasta. Iar noi îi putem întâlni numai cu dragoste, și să le predicăm Cuvântul adevărului. Puteți lua toate cele 12 religii importante, care sunt împărțite la rândul lor în 6 religii deosebite – pretutindeni în lume ei sunt născuți în rătăcire. Și dacă ne gândim la Israel, acest lucru ne doare într-un mod deosebit. După ce a vorbit, Dumnezeu a spus: „Să n-adăugați nimic la cele ce vă poruncesc eu...” Exact ca și în Apocalipsa 22. Și ce-au făcut ei? La tradițiile scrise au adăugat tradițiile orale. Au scris Mishna, au scris Talmudul Babilonian, Talmudul din Ierusalim, și acum ei nu știu care dintre acestea este cel mai corect. Ambele nu-s bune de nimic. Le puteți uita pe amândouă. Numai Tora, numai Tenach, numai Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a venit din gura Celui Atotputernic – așa este corect. Oamenii-și pot ține pentru ei toate celelalte lucruri.

Iar dacă în locul acesta noi respingem ceea ce au spus „părinții bisericii”, foarte bine facem. „Părinții bisericii” nu mi-au vorbit mie. Ei nu ne-au vorbit nouă - nici Augustin, nici Tertulian, nici Ieronim, nici Hrisostom. Toți aceștia, de la primul până la cel din urmă, îi urau pe evrei. Iar dacă citești ce au spus ei despre evrei în secolele II și III, semănând sămânța urii până a început inchiziția și cruciadele, și până când sângele a curs pe ulițele Ierusalimului... Această sămânță a dușmăniei a fost semănată de „părinții bisericii” – o sămânță rea, care a răsărit. Și de aceea putem uita tot ce este scris în orice catehism. Mie Dumnezeu nu-mi vorbește prin cutare sau cutare catehism, ci prin ceea ce este scris în această Scriptură.

Ieri ne-am referit pe scurt la cele două evenimente importante. Unul în amintirea eliberării celui mai groaznic lagăr de exterminare – Auschwitz... Și vă rog să vă închipuiți acum următorul lucru: Armata Roșie ateistă, stalinistă, necredincioasă, i-a gonit pe criminalii creștini și i-a eliberat pe evreii care au mai rămas, și care de-abia mai puteau să se țină pe picioare și să meargă. Gândiți-vă numai la contrastul acesta. Pe de o parte preoții militari creștini care erau tot timpul

prezenți, și care au ucis, și au ucis, și au ucis... și de cealaltă parte Armata Roșie ateistă, stalinistă, vine și-i eliberează pe evreii din Auschwitz. Pur și simplu nu se potrivește. Dar cum am văzut ieri seară, sângele tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ a fost găsit în cetatea cea mare care stăpânește peste împărații pământului. Noi nu putem schimba acest lucru. Pentru voi, mai ales pentru generația mai tânără, lucrul acesta s-ar putea să fie un lucru ca și celelalte. Dar pentru noi care am trăit personal o parte din aceste lucruri, este cu totul și cu totul altfel. Dar pentru noi - și noi avem aici niște frați care au fost și ei soldați, și au purtat uniformă și au fost martori la niște lucruri – pentru noi este cu totul și cu totul altceva. Voi ține minte totdeauna când am văzut cum au fost duși spre Bergenbelsen evreii care au mai rămas, și militarii îi supravegheau. Le curgea sângele pe picioare, în iarna lui ianuarie 1945. Ei erau epuizați, și am văzut cum un evreu s-a prăbușit iar soldatul s-a întors și l-a lovit în cap cu patul puștii, și omul acela a murit în fața ochilor mei. Eu am văzut acest lucru.

Frați și surori, eu amintesc aceste lucruri numai pentru că noi am fost martori la cea mai groaznică parte a istoriei omenirii, de la Adam încoace. Nu vreau să mă bag în politică aici; ar fi trebuit să fac acest lucru mai înainte – acum e prea târziu. Dar toți cei ce au luptat în al doilea război mondial trebuie să răspundă la o întrebare: de ce n-a fost bombardată nici o cale ferată care ducea spre lagărele de concentrare, cum ar fi Auschwitz, etc.? Ar fi fost ușor de bombardat. Noi am văzut pe cer nu 10 sau 20 de avioane, ci câte două, trei sute. Cerul era roșu. Dar căile ferate nu au fost bombardate. Toți au știut. Toți au știut lucrul acesta, și stăteau și se uitau fără să intervină. Cine cunoaște istorie știe cum toți au luat parte la asta, ca să se poată întâmpla ce s-a întâmplat. Să lăsăm acum tema asta. Dumnezeu știe toate lucrurile.

Am vorbit apoi despre 26 decembrie 2004, o zi care de asemenea nu va fi uitată, cât timp vom mai fi pe pământ. În ziua aceea eram în Zürich, la adunare, așa cum erați și voi adunați aici în duminica aceea. Cutremurul marin a avut un asemenea impact... și cu siguranță că așa ceva nu s-a mai întâmplat înainte. Valurile au atins o viteză de 800 de km/h. Trebuie să vă închipuiți acest lucru. Și mă

gândesc la ce a spus fratele Branham despre Los Angeles, despre coasta de vest a SUA, și anume că toată partea aceea, începând de la San Andreas, se va rupe și se va scufunda în ocean când va avea loc cutremurul cel mare. Ce va fi atunci? Care țară va fi atunci cruțată? Acum au fost afectate 12 țări. Și Scriptura ne vorbește în Luca 21:25b despre marea și valurile care urlă.

Apoi am auzit la știri că toate animalele au fugit înainte de inundație. Nici o maimuță, nici o girafă, nimic n-a pierit – numai oamenii. Dumnezeu a dat animalelor instinctul de a fugi înainte să vină pericolul. Cu toții ați auzit, ați citit despre asta. Așa a fost pe vremea lui Noe – oamenii au trecut și au batjocorit, iar animalele au intrat perechi în corabie. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe”, zice Domnul nostru. Oamenii nu se mai lasă corecțați de Duhul lui Dumnezeu. Și noi trebuie să avertizăm și să spunem că nu trăim numai în timpul de sfârșit, ci la sfârșitul timpului de sfârșit. Și așa cum am cântat, „Tu ești vrednic...”, dacă noi credem că în timpul nostru Dumnezeu și-a cercetat cu îndurare poporul Său și S-a coborât în Stâlpul de Foc și de Nor, a dat indicații, Și-a confirmat Cuvântul într-un mod neobișnuit, probabil ca niciodată înainte... și fratelui Branham i s-a spus atunci „Întoarce-te la Jeffersonville, căci a sosit timpul deschiderii celor 7 peceti.” Și lucrul acesta s-a întâmplat în martie 1963.

Noi suntem recunoscători pentru asta, pentru că am auzit despre aceste lucruri, pentru că am auzit ce face Dumnezeu conform Cuvântului Său. În Daniel 12:4 este scris: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.” – deci nu pentru totdeauna, ci până la vremea sfârșitului. Și dacă aceasta este vremea sfârșitului – și este! – atunci Dumnezeu a trebuit să-Și țină Cuvântul și să deschidă cartea, să descopere tainele. În legătură cu aceasta este și așezarea din nou a tuturor lucrurilor care aparțin Bisericii.

Și numai ca să subliniem lucrul acesta aici... și aș fi vrut să le fi putut spune aici tuturor fraților care se referă la fratele Branham, că ei trebuie să respecte tot Cuvântul, și de asemenea și ce este scris în Efeseni 4 de la v. 5: „un singur Domn, o singură credință, un singur

botez ... un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” Și se poate citi mai departe.

Punctul principal despre care este vorba azi este în v. 11: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători.” Dacă noi credem că Dumnezeu aduce totul înapoi la starea originală, așa cum a făgăduit, atunci slujbele și darurile trebuie să se întoarcă în Biserică, atunci Duhul lui Dumnezeu trebuie să lucreze din nou în cei care cred Cuvântul. Și Dumnezeu care a dat la început diferite slujbe, le va da și la sfârșit. De aceea noi nu avem numai slujba profetică, ci și slujba de învățătură, pentru a așeza totul la locul potrivit, după planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Și este nevoie cu adevărat de o însărcinare divină pentru a avea acces în planul lui Dumnezeu, pentru că nici un om nu poate să intre de la sine. Altfel omul s-ar mândri. Dar noi n-am adus nimic de la noi, ci am primit totul de la Domnul. Slujbele nu sunt aici pentru ca oamenii să se sărbătorească pe ei înșiși, ci „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” (Efes. 4:12)

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu sunt răspunzător pentru nici o dezbinare în nici o biserică de nicăieri din lume. Eu am predicat Cuvântul lui Dumnezeu, iar cine a vrut să-l creadă l-a crezut. Cine n-a vrut să-l creadă, nu l-a crezut. Eu n-am făcut decât să predic Cuvântul. Nicăieri n-am abuzat de amvon ca să mă prezint pe mine și după aceea să-mi fac propria biserică. Niciodată n-am făcut asta. Am respectat întotdeauna amvonul fraților, am predicat Cuvântul, și niciodată nu mi-am făcut ucenici ai mei. Nu! Cine este pus de Dumnezeu în Biserică, nu merge niciodată undeva gândindu-se: „Dacă oamenii mă primesc, atunci o să-mi pun piciorul în prag, și-o să fac ce vreau.” NU! Bărbații lui Dumnezeu sunt puși pentru a zidi întreaga Biserică, „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu.” Așa este scris aici, și așa credem noi. Și așa s-a întâmplat cu fiecare slujbă dată de Dumnezeu prin harul Său.

Să citim din Evrei 12. Ne amintim câteva lecții de ieri seară, și anume că credința este legată de descoperire, legată de ascultare, legată de fapte. Credința nu poate să existe singură, decât dacă are viață în ea. Și viața este în Cuvânt, iar făgăduințele sunt în Cuvânt.

Aici, în Evrei 12 de la v. 12 ni se poruncește: „*Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.*” Frați și surori, la prima venire a lui Hristos, Dumnezeu a trimis pe cineva care să pregătească calea. „*Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate*” – trebuia să aibă loc o corectare, trebuia pregătită o cale pe care să se poată umbla, pentru ca Mireasa și Mirele să poată să se întâlnească pe calea pregătită de Dumnezeu. La fel este acum. Calea este pregătită și tot ce a pierdut Biserica este restituit. Așa ne-a făgăduit Dumnezeu prin prorocul Ioel: „*vă voi răsplăti astfel anii.*” Dumnezeu a vrut să răsplătească (restituie) tot ce a fost mâncat din acest pom. Și noi putem să spunem că El este deosebit de ocupat ca să facă reală această restituire. Credeți-mă, Dumnezeu este totdeauna legat de realitate. El ține pentru totdeauna ceea ce a spus.

În v. 14 suntem sfătuiți: „*Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.*” Iar în legătură cu aceasta este v. 15: „*Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.*” Frați și surori, revenirea Domnului este cu adevărat așa de apropiată încât nu ne mai putem permite să trecem pe lângă avertizările Scripturii, ci mai degrabă când auzim astfel de cuvinte ar trebui ca dorința inimii noastre să fie: „O, Dumnezeule, ajută-mă, ajută-mă ca să nu se întâmple cu mine acest lucru. Ajută-mă și ai milă de mine.” Noi toți dorim să fim printre aceia care vor beneficia de revenirea Domnului.

Apoi dacă citim în Efes. 5 cât de îngrijorat a fost Pavel de Biserică... Întreaga lui slujbă, întreaga lui viață a avut un singur scop: să slujească Domnului Dumnezeu, să slujească Bisericii, și rezultatul final să fie o Biserică Mireasă fără pată și fără zbârcitură. Bărbatul acesta a jertfit totul în viață: și-a jertfit serviciul (meseria) său, nu a

avut familie, a jertfit totul. El a trăit cu un singur scop: să-L slujească pe Domnul – datorită însărcinării divine pe care a primit-o ca să predice Cuvântul și să-l învețe și să dea mai departe ceea ce a primit de la Domnul. Cum este astăzi? Pentru ce trăim noi astăzi? Care este scopul nostru? Aproape că ne-am putea descurca și fără toate celelalte. Principalul este ca Dumnezeu să ajungă la dreptul Său cu noi și ca rezultatul adevăratei vestiri să fie o Biserică Mireasă adevărată, care să fie vrednică să scape de toate lucrurile și să stea înaintea Fiului omului atunci când va suna trâmbița lui Dumnezeu.

Aici în Efes. 5, la început ai impresia că Pavel a vrut să-i învețe pe soți și pe soții cum să se poarte unul cu altul. Și dintr-o dată trece la subiect, la Biserică. Acela era punctul principal. Efes. 5:24 „*Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile.*” Cine ar mai citi un asemenea cuvânt azi? Ați auzit cu toții că se va publica o Biblie nouă, favorabilă femeilor. Noi știm că duhul vremii nu se poate supune Duhului Sfânt, ci se răscoală. Iar cine a fost martor la o înmormântare, așa cum a fost cineva de aici, poate să audă cuvintele: „Tată ceresc, Mamă cerească, îți mulțumim din toată inima.” Da, de curând a avut loc o astfel de înmormântare la care s-au spus aceste cuvinte. „Tată ceresc, Mamă cerească, îți mulțumim.” Da. Noi tocmai am ajuns într-un timp în care nu mai există respect pentru Dumnezeu.

Haideți să ne referim la textul de aici din Efes. 5:25: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt.” Sângele a fost vărsat pentru iertare și pentru împăcare, dar după aceea urmează pasul al doilea al celor împăcați și aduși în legătură cu Dumnezeu, și anume ca ei să fie spălați în Cuvântul adevărului și curățați prin acesta. Lucrul acesta este la fel de important ca și primul pas și face parte din această lucrare. Pentru că haideți să fim sinceri: noi toți venim din diferite culte și trebuie să fim spălați prin Cuvântul lui Dumnezeu, să fim scufundați și botezați în Cuvânt. Nu să facem numai un duș, ci să facem o baie în Cuvântul lui Dumnezeu ca să fim curățiți de toate. Cei răscumpărați nu iau nimic cu ei, ci sunt spălați în Cuvânt, nu numai prin sângele Mielului.

Sângele Mielului ne curăță de toată vina, de toate păcatele, dar când auzim Cuvântul și suntem îmbăiați în acesta, spunem „Doamne, ia totul la o parte, spală tot ce nu se potrivește cu Cuvântul Tău.” Acestea sunt vremuri de corectare, de orientare, de învățătură, prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Iar în v. 27 din Efes. 5 scrie: „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.” La ce vă gândiți acum, ce se petrece în inima voastră? Există acolo strigătul către Domnul: „O Dumnezeule, lasă-mă să fac parte din aceia, să fac parte dintre biruatorii în care se împlinesc aceste cuvinte.” O spun din nou: interiorul nostru trebuie să țină pasul cu vestirea (sau să cupleze – n.tr.).

Și rețineți: dacă deschidem la 1 Ioan avem aici de câteva ori cuvântul „mesaj”. 1 Ioan 1:5 „Vestea, [mesajul - în engleză] pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim...” Frați și surori, trebuie să fie mesajul original auzit din gura Lui și care este scris ca un document (sau ca un act – n.tr.) în Sfânta Scriptură. Mesajul divin, original, nu interpretările. Dacă privim în lumea bisericească, din Cuvântul original n-a mai rămas nimic. Nu spunem asta ca să criticăm, ci o spunem cu o inimă întristată. Fiecare cuvânt a fost răstălmăcit. Nici un cuvânt din Scriptură n-a rămas așa cum a fost. Totul este răstălmăcit. Dar la sfârșitul zilelor i-a plăcut lui Dumnezeu să ne scoată din toate interpretările și să ne aducă înapoi la Cuvântul original. Și cum am auzit din prorocul Daniel, noi trebuie să luăm seama la Cuvânt, la fiecare Cuvânt așa cum este scris. Dacă spune „Fiul omului”, vă rog lăsați-l așa. Dacă spune „Fiul lui Dumnezeu”, lăsați-l așa. Lăsați fiecare cuvânt așa cum este, la locul lui, pentru că acolo trebuie să fie. Dacă se scoate dintr-un loc și se pune în altul, atunci se provoacă mari pagube.

Dacă mă gândesc cum frații scot din context citate ale fratelui Branham și fac o învățătură din acestea, fără ca măcar să se gândească să vadă ce spune Scriptura despre aceasta. Lucrul acesta doare. Lucrul acesta doare. Căci înainte ca alții să se ridice, noi deja am dus Cuvântul ca sămânță originală până la marginile pământului. Cine era

în lucrare în anii 1960, 1970, când mai exista cortina de fier, când erau cu totul alte vremuri? Cine vestea în timpurile acelea adevăratul mesaj, adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu? Dar așa cum este scris despre Domnul nostru în pilda din Matei 13, mai întâi a semănat Domnul sămânța cea bună, iar când oamenii dormeau a venit Dușmanul și și-a semănat sămânța lui în același ogor. Și ambele au răsărit. Noi rămânem cu sămânța originală, pentru că este scris că fiecare sămânță rodește după soiul ei. Iar Isus Hristos, Domnul nostru, a fost sămânța făgăduită vestită deja prin Avraam. Ce s-a întâmplat cu Isaac care și-a dus în spate lemnele pe care urma să fie jertfit, a fost o prefigurare. Tot așa și Hristos și-a purtat crucea pe care a fost răstignit. Iar în vremea aceea Domnul i-a spus lui Avraam: „Dumnezeu însuși va purta grija de mielul pentru arderea de tot.” Când „Avraam a ridicat ochii, ... a văzut înapoia lui un berbec, încurcat cu coarnele într-un tufiș.” Dar Dumnezeu a arătat într-un simbol: „Nu trebuie să-ți jertfești tu fiul. Va veni adevărata jertfă.” Și aceasta a venit. Pentru noi nu a murit un om, ci însuși Domnul, într-o statură omenească. Nu vrem să intrăm aici în amănunte. Dar pentru noi toate exemplele acestea din Vechiul Testament sunt indicii pentru ceea ce s-a întâmplat în Noul Testament.

Citim din nou din 1 Ioan 1:5 „Vestea, [mesajul – engl.] pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric.” Și imediat spune: „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.” Putem de asemenea să spunem aici că dacă noi avem părtășie cu Dumnezeu, atunci avem părtășie și între noi. Este imposibil să fii împăcat cu Dumnezeu și să nu fii împăcat cu ceilalți. Este imposibil. Dacă noi avem părtășie adevărată cu Dumnezeu atunci avem părtășie adevărată și între noi.

Filipeni 2 de la v. 1, și înainte de asta dați-mi voie să subliniez ce a spus Pavel în Filipeni 1:1: „Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi...” și așa mai departe. Pavel nu se vedea pe sine ca unic slujitor al lui Isus Hristos. El l-a inclus și pe Timotei și pe toți ceilalți frați care au avut o parte în vestire. I-a inclus și pe ei ca robi ai lui Isus Hristos. Și eu de

asemenea pot să fac lucrul acesta din toată inima. Dacă este vorba despre proroci, atunci de obicei este unul singur. A fost un singur Avraam, un singur Moise, un singur Ilie. Niciodată n-au fost 400 trimiși de Domnul. Ajunge un singur om în mâna lui Dumnezeu. Dar după aceea, ce a descoperit Dumnezeu prin acel unul singur trebuie dus mai departe de alții și trebuie spus oamenilor. Și uitați-vă numai la frații noștri care predică Cuvântul Domnului în diferite țări – ei sunt robi ai lui Isus Hristos, cu aceeași trimitere, cu aceeași însărcinare, cu același mesaj.

În Filipeni 2 de la v.1 scrie: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie...” aduceți Cuvântul în dragoste. Un adevărat slujitor al lui Dumnezeu nu vine în față ca să-i judece pe ceilalți, ci mânat de dragostea lui Dumnezeu dă mai departe ceea ce am primit noi de la Domnul.

Frați și surori, trebuie spus aici - și eu o fac cu bucurie mare – haideți să ne gândim la toți anii din urmă când Dumnezeu ne-a binecuvântat aici împreună. Gândiți-vă la fratele Russ, la fratele Schmidt, la toți frații – noi slujim împreună Domnului, fiecare cu darul sau slujba pe care am primit-o. Și trebuie spus aici: eu nu pot lua locul altor frați, și probabil că alți frați nu pot să ia locul meu. Și aceasta nu pentru că suntem unii mai mari sau mai mici, ci pentru că Dumnezeu a pus în Biserică diferite slujbe: evangheliști, proroci, păstori și învățători. Învățătorul poate să fie într-un loc sau altul, la fel și evangelistul, dar păstorul rămâne într-un singur loc, pentru că acela-i este locul. Sunt diferite slujbe, dar unul și același Duh care lucrează totul în toți.

Trebuie să revenim de asemenea la ce am spus ieri seară referitor la ascultare. Noi avem obligația față de Dumnezeu să umblăm în ascultare de Cuvânt până la desăvârșire. Și cum de asemenea am amintit, dacă este scris „cine crede și se va boteza va fi mântuit” atunci nimănui nu-i folosește să spună „Eu cred, dar nu mă interesează

botezul”. Așa nu merge. Așa nu merge! Și ca să fim corecți, poate ar trebui amintit și cuvântul din Fapte: „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință” – așa este scris în cartea Faptelor, în cap. 17. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință...” – când n-a fost descoperire, ci doar cunoștință, când a fost reformă dar nu restituire, când oamenii au făcut ce-au știut mai bine și au umblat în lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu la vremea aceea. Dar spre seară, înainte de miezul nopții, trebuia să fie lumină încă odată; înainte să se facă foarte întuneric, a trebuit să fie lumină încă odată. Cu toții cunoaștem Sfânta Scriptură, și știm cum a înaintat Dumnezeu cu Biserica nou testamentară de la Reformă încoace. El a înaintat pas cu pas. Noi nu ne putem compara cu oamenii care au trăit acum 500 de ani. Noi trebuie să ne comparăm cu frații noștri de la început, cu Biserica originală – ce au crezut ei, ce au învățat, care este învățătura apostolilor, care este vestirea biblică, ce s-a practicat la început, cum au botezat ei, cum aveau loc botezurile cu Duhul Sfânt, cum erau vindecările bolnavilor – cum s-a întâmplat la început? Noi avem nevoie de această orientare divină ca să știm pentru ce să ne rugăm, ca să știm ce trebuie să așteptăm. Dacă noi nu vedem lucrurile clar, atunci cum poate Dumnezeu să facă ceva? Poate în această legătură vă citesc Evrei 5:12 „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu... [„ale cuvintelor dumnezeiești ale descoperirii” – în engleză]” Apoi continuă în v. 14 „Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuințare, să deosebească binele și răul.” Judecata noastră trebuie să se fi deprins prin întrebuințare, iar inima trebuie să fi primit originalul, ca să deosebească falsul. Citim în Mat. 24:24: „...până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.” Și ce mulți din cadrul mesajului sunt cei ce spun că „aleșii nu pot fi înșelați”, și ei înșiși sunt înșelați până peste cap. Te poți împodobi pe dinafară cu versete, dar este vorba de ceea ce e în interior! Au inimile noastre o legătură cu Dumnezeu, cu cuvintele lui Dumnezeu, despre care tocmai am citit, sau suntem purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură?

În Evrei 11:4 – vreau să subliniez punctele principale – „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui.” Vedem aici ce este descoperirea, ce este credința, și care este reacția lui Dumnezeu la credință și descoperire, atunci când cineva acționează în ascultare pe baza descoperirii. Cain a strâns roadele câmpului, și lui nu i-a fost descoperit că păcatul s-a întâmplat în carne și în sânge, dar Abel a avut descoperirea și a jertfit sânge, a jertfit un miel, în vederea Mielului lui Dumnezeu care urma să vină ca să ridice păcatele omenirii. Aici avem descoperirea în legătură (sau: împreună) cu fapta. El a jertfit, a adus jertfa. Lui nu i-a fost numai descoperit, ci el a și făcut ce i-a fost descoperit. Și peste aceasta s-a odihnit binecuvântarea.

Să citim v. 5 din Evrei 11: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase.” Credința în răpire l-a dus în răpire, credința în răpire a devenit realitate, și el n-a mai fost găsit. Fratele Branham vorbește despre credința de răpire pe care trebuie s-o posedăm, și el se referă la descoperirea care i-a fost dată în legătură cu deschiderea celor șapte peceti, atunci când s-au arătat cei șapte îngeri în norul supranatural. Și el bate de șapte ori în amvon și spune „Aceste tunete au fost atât de puternice, și în acestea este conținută credința de răpire.” Noi știm la ce s-a gândit el, și anume la descoperirea pe care a primit-o apoi din cele șapte peceti. Cele șapte tunete doar au atras atenția spre aceasta, cei șapte îngeri s-au arătat în norul supranatural, dar după aceea a fost vorba despre descoperirea celor șapte peceti. De ce să fac eu speculații despre cele șapte tunete? Sunt atâția oameni care-și prezintă părerea lor despre aceasta. Eu n-o voi face niciodată pentru că știu foarte bine, prin har, că una este însărcinarea iar cealaltă este împlinirea, și ambele sunt legate una de alta. Eu nu trebuie s-o interpretez nici pe una nici pe cealaltă. Am nevoie numai de orientare duhovnicească ca să văd în ce fel au fost călăuziți oamenii lui Dumnezeu de la început.

Apoi în v. 7 din Evrei 11 spune: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin

de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa;” apoi urmează confirmarea: „prin care...” – prin ce? Prin credința care a fost unită cu fapta. Lui Noe i s-a spus să construiască o corabie, i s-au dat măsurile acesteia, și el a făcut totul după cum l-a învățat Domnul Dumnezeu. Deci nu numai credință, ci credință unită cu fapta, pentru a practica lucrurile, pentru că credința fără fapte este moartă. Așa este scris în Iacov 2. Deci, credință unită cu fapta.

În v. 8 citim: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat...” V. 11: „Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.” Este minunat. De fapt Domnul Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, dar Sara a fost în cort și asculta, și în timp ce credea a râs în sinea ei, și s-a gândit „Eu, o femeie bătrână să devin din nou mamă?” Apoi Dumnezeu s-a uitat la Avraam și a spus: „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?” Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede! Pentru că așa este scris: „Crede, și vei vedea slava lui Dumnezeu.”

Apoi în v. 17 din Evrei 11 scrie: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!” Voi cunoașteți făgăduința – noi am vorbit despre asta. Pe dinafară s-ar părea că Dumnezeu ar zădarnici ceea ce a făgăduit. Dumnezeu nu zădărnicește nimic din ce făgăduiește. Dumnezeu se proslăvește din ce în ce mai mult prin ceea ce poate să facă cu aceia care-L cred chiar dacă ei nu înțeleg ce spune El, chiar dacă ei nu înțeleg ce le cere El. Îndată ce a pronunțat ceva, Dumnezeu își asumă responsabilitatea pentru lucrul respectiv. Atunci știm exact că totul va fi bine, pentru că El veghează asupra Cuvântului Său ca să-l împlinească.

Apoi v. 20: „Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvântare, care avea în vedere lucrurile viitoare.” V. 21: „Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif, și s-a închinat, rezemat pe vârful toiașului său.” Puteți citi mai departe despre eroii credinței din Evrei 11. Toți au avut o legătură cu Dumnezeu, au primit făgăduințe și le-au văzut împlinite. „Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați...” Puterea focului a fost stinsă...

Dumnezeu a făcut lucruri mari cu aceia care s-au încrezut în El. Iar acum urmează punctul principal. Și lucrul acesta s-a întâmplat deja în Vechiul Testament. Cum va fi în Noul Testament, o, Biserică a Dumnezeului Celui Viu? TREZEȘTE-TE! Haideți să ne trezim împreună, să ne îmbrăcăm cu toată armatura lui Dumnezeu, și să luptăm în lupta duhovnicească până ce obținem biruința. Căci așa este scris: „luptați pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna.” Dacă în acest timp noi suntem Biserica adevărată a Dumnezeului Celui Viu, atunci Dumnezeu nu-și va împlini făgăduințele undeva în culte sau religii, ci în Biserica care este Trupul Lui, plinătatea Celui ce umple toate. Și acest Trup al Domnului este unit și echipat pentru ultima slujbă. Și noi credem în realitate că Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său.

Frați și surori, prieteni, lăsați-mă s-o mai spun odată: noi trăim într-o perioadă minunată a istoriei omenirii și a istoriei planului de mântuire. Și am spus-o de multe ori: când Moise s-a rugat lui Dumnezeu, dorința inimii lui a fost: „dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale...” Noi am auzit despre Avraam – el a fost prorocul din vremea aceea. Și Domnul Dumnezeu a spus: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?” Apoi avem făgăduința lui Dumnezeu care spune că El va trimite pe prorocul Ilie ca să întoarcă inimile copiilor lui Dumnezeu la credința părinților, înapoi la început, la Cuvânt, afară din toate interpretările. Și dacă auzim făgăduința aceasta în Noul Testament confirmată de însuși Domnul nostru în Matei 17:11, și Marcu 9:12, mai vreți atunci să mergeți la vreun predicator sau evanghelist sau pastor? Mai vreți atunci să mergeți la vreun carismatic ca să-l întrebați ce spune el despre acest verset? Dumnezeu vorbește poporului Său. Iar dacă în timpul acesta noi suntem poporul Lui, atunci El ne vorbește nouă. El ne vorbește nouă astăzi. Și îndrăznesc să spun că dacă mulți oameni doresc ca Dumnezeu să le vorbească, atunci ei să vină să audă Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr. Există cu adevărat numai un singur mesaj divin. Restul sunt interpretări prezentate oamenilor. Și noi rămânem cu originalul, și anume cu Cuvântul lui Dumnezeu. Deci nu ne mai sfătuim cu carnea și cu sângele, nu mai cerem părerea nimănui.

Aceasta nu mai contează. Dacă Domnul Dumnezeu nostru ne-a vorbit conform Cuvântului Său, prin descoperirea Duhului, atunci noi am auzit glasul Lui, am primit descoperire, și putem merge mai departe cu încredere, până vom ajunge să trăim cele crezute. Noi nu mai depindem (sau: nu ne mai bazăm pe) de oameni și de ceea ce spun ei despre Dumnezeu, despre botez, despre cina Domnului – nu ne mai interesează deloc! Ne interesează numai ceea ce spune Sfânta Scriptură, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu! Cercetați Scripturile, căci ziceți că-n ele aveți viața veșnică.

Frați și surori, să cuprindem despre ce a fost vorba în acest week-end. Am văzut ce s-a întâmplat cu poporul lui Israel. Trist, dar adevărat, s-a întâmplat. Ne pare foarte rău pentru asta, dar n-o putem schimba. Noi ne rugăm pentru Israel, ca ochii lor să fie deschiși acum, ca Dumnezeu să le dea har să-L recunoască pe Mesia, și să recunoască faptul că Domnul și Răscumpărătorul nostru, Hristosul nostru, este Mashiah - Mesia al lor. Este numai Unul singur care a fost făgăduit, numai Unul care a venit și numai Unul care va reveni ca Mire să ia acasă Mireasa. Și numai Unul va veni să stea ca Fiu al omului pe scaunul Său de domnie. Mat. 25:31. Numai Unul va reveni să pășească pe muntele Măslinilor. Numai Unul se va descoperi personal la diferitele Sale venituri. La fiecare venire a Domnului nostru Isus Hristos, El este prezent personal. Pentru că v-am spus: cuvântul parousia înseamnă în greacă prezență personală, nu o învățătură, ci ce ceea ce exprimă de fapt această învățătură. Și noi avem acest lucru confirmat în Scriptură: același Domn Isus care a murit pentru noi pe crucea Golgotei, care a fost înmormântat, care a biruit iadul și pe Satana, și a înviat a treia zi, a fost același care era și mai înainte, numai că într-un trup de înviere. Și EL s-a arătat la mai mult de 500 de frați odată, cum spune 1 Cor. 15. De aceea s-a putut spune în cartea Faptelor că El a fost 40 de zile cu ei, a vorbit cu ei despre împărăția lui Dumnezeu, a mâncat cu ei, a băut cu ei, apoi i-a dus către Betania, și înaintea ochilor lor a fost înălțat la cer. Și când nu L-au mai văzut, au căzut cu fețele la pământ și s-au închinat. Și în Fapte 1:11 este scris: *„Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”* Aceasta este făgăduința,

și noi o credem. Dacă cineva spune acum că Domnul a venit deja, Scriptura ne-a și avertizat despre aceste lucruri. „*Când vor spune „Hristos e aici, sau acolo”, să nu credeți, să nu mergeți la ei!”* „*Deci, dacă vă vor zice: „Iată-L în pustie”, să nu vă duceți acolo!”* Eu nu știu de ce ar trebui s-o cred. Niciodată n-o voi crede! Când Domnul se întoarce, noi vom fi transformați și vom fi răpiți. La revenirea Lui, mai întâi vor învia morții în Hristos, iar noi vom fi schimbați și împreună vom fi răpiți. Este o cântare în engleză: „Când se întoarce Isus din nou pe pământ...” E trist, dar e adevărat că versurile acestei cântări au cam intrat în vocabular și fratele Branham datorită acestei cântări a spus câteodată „Când se va întoarce Isus din nou pe pământ...” Și ei au făcut din aceasta învățătura că Isus va veni pe pământ înainte de răpire. Din pricina unei înțelegeri greșite! Și eu nu suport înțelegerile greșite. Pur și simplu nu pot să le suport. Noi trebuie să ducem totul înapoi în Cuvânt, și să găsim răspunsul acolo, pentru că răspunsul este în Cuvânt.

Încă un citat al fratelui Branham spune că Mirele se cunună acum cu Mireasa, și că după răpire va avea loc ospățul de nuntă. Și din acesta ei au făcut o învățătură care spune că Mirele a venit și este acum aici și se cunună cu Mireasa, și peste câțva timp va avea loc răpirea. Înțelegerile greșite nu se mai termină. Auzi într-una de lucruri noi care se răspândesc. Și de ce se răspândesc? Pentru că s-a pierdut respectul pentru Cuvânt! Ei nu se întorc la Cuvânt, ci sar de la un citat la alt citat, fără a mai avea vreo orientare în Cuvântul lui Dumnezeu. Haideți să ținem strâns de Cuvânt în toate privințele. Și să-I mulțumim Domnului că prin harul Lui noi putem să devenim o Mireasă a Cuvântului. Așa cum Mirele a fost Cuvântul făcut trup, tot așa Cuvântul trebuie să se facă trup în noi, să se împlinească în noi, trebuie să ia chip în noi. Iar predicarea trebuie unită cu credința iar credința unită cu trăirea.

Frați și surori, Dumnezeu ne-a cercetat prin har, și eu cred că a fost câte ceva pentru fiecare. Iar la sfârșit, pentru toți cei ce așteaptă de la Domnul vindecare, lăsați să pătrundă în inima voastră un gând: pe cât de adevărat este că Isus Hristos a murit pe crucea Golgotei, dându-Și sângele și viața pentru împăcare și iertare, tot așa de adevărat

este că El a fost străpuns și lovit în trupul Lui, și tot atât de adevărat este că noi am fost vindecați de bolile noastre trupesti. „Prin rănilor Lui ați fost vindecați.” Haideți să credem în cele din urmă cum zice Scriptura, ca să trăim ceea ce ne spune Scriptura. Și apoi vom vedea slava lui Dumnezeu. Domnului credincios să-I fie adusă lauda, cinstea și adorarea, acum și în veci. Amin. Să ne ridicăm și să-I mulțumim Domnului. Poate cântăm o cântare cunoscută pe plan internațional, „Nu este El minunat?” [se cântă]

Evrei 13:8, Ioan 14:12 și toate celelalte versete ne întâlnesc în credință și încredere. Și așa cum am citit în Evrei 11, credința a dus întotdeauna la faptă, la împlinire, la ascultare, și așa se primește confirmarea că Dumnezeu poate să-și îplinească Cuvântul așa cum a făgăduit c-o va face. Frați și surori, îndoți-vă de voi înșivă, îndoți-vă de tot ce puteți să vedeți și să auziți, dar credeți-L pe Dumnezeu. Credeți-L pe Dumnezeu, ca să vedeți slava lui Dumnezeu! Noi toți nu putem face nimic, așa cum nici Avraam și Sara n-au putut. Nu numai Avraam, ci și Sara a privit la Acela care a dat făgăduința, și ea a crezut în credințioșia Lui. Avraam a făcut la fel, și amândoi au procedat conform credinței iar Dumnezeu a împlinit ce a făgăduit.

Frați și surori, de multe ori am auzit că prin Hristos suntem sămânța duhovnicească a lui Avraam - credință, alegere, neprihănire, sfințire, totul este cuprins. Acela de care se îndură Dumnezeu, de acela El se îndură cu adevărat. Și dacă este scris că numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului dinaintea întemeierii lumii, atunci rămân acolo. Haideți să rămânem în har, să înaintăm în credință, să ne încredem în Domnul, El va face lucrurile bine. El este Cel ce a început și Cel ce va și desăvârși. Iar mesajul divin pe care l-am auzit de la Domnul nostru, îl ducem mai departe așa cum l-am auzit venind din gura Lui, fără să adăugăm sau să scoatem ceva din el.

Astăzi vrem să-I mulțumim împreună Domnului Dumnezeu. Să-I mulțumim cu adevărat împreună, că El deja a făcut-o, astfel ca să se poată descoperi că deja s-a întâmplat. Aceasta este Marcu 11:22-23: să-I mulțumim că EL deja a făcut lucrurile, și apoi ne vor fi dăruite. Să cântăm „Numai să crezi”, apoi ne vom ruga împreună.

Să ne rugăm și să mulțumim.

Doamne iubit, Dumnezeu veșnic credincios, împreună noi înălțăm Numele Tău și Îți dăm toată slava pentru că ne-ai vorbit, ai trimis Cuvântul Tău și ne-ai tămăduit. Acum dăruiește credință, credință vie, legată de Tine, legată de făgăduințe, de Cuvântul viu, unită cu fapta, unită cu ascultare. Doamne iubit, fă Tu ce dorești cu Biserica Ta. Îți mulțumim pentru aceasta. Spală-ne în sângele scump al lui Isus, îmbăiază-ne în Cuvântul Tău, prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Și sfințește-ne în adevărul Tău. Cuvântul Tău este adevărul.

Doamne iubit, noi împreună slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului Tău, și a Duhului Tău, și Îți mulțumim pentru prezența Ta, pentru lucrarea Duhului Tău Sfânt. Aleluia. Aleluia. Aleluia. Aleluia.

Câți vor să fie aduși înaintea Domnului în această rugăciune? Mai sunt cereri deosebite? Nu contează de ce fel sunt acestea. Ridicați mâinile. Pretutindenii se ridică mâinile. Desigur că pretutindenii sunt necazuri de diferite feluri, dar Domnul este aici. Domnul este prezent. Și mai ales în ce privește mântuirea, vindecarea și eliberarea, Isus Hristos este același. În Apocalipsa citim că El umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, mai ales acum, în acest timp profetic, ca să ne vorbească. Dacă n-ar fi prezent, El nici n-ar putea să ne vorbească. Dar El este prezent prin Duhul Său. Totul ne este descoperit. Nici unul nu trebuie să-l mai învețe pe celălalt. Toți vor fi învățați de Dumnezeu. Aceasta este unirea (sau unitatea – ntr.) în Duhul, unirea în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru. Spălați în sângele Mielului, îmbăiați în Cuvântul lui Dumnezeu, sfințiți în același Cuvânt. Totul se împlinește așa cum a făgăduit și a hotărât Dumnezeu. Să ne mai rugăm odată aducând cererile înaintea Domnului.

Tată ceresc, venim din nou înaintea Tronului de har ca să-Ți mulțumim, și vorbim cu Tine pentru că Tu ai vorbit cu noi. Ia toate necazurile, toate poverile, toate problemele. Rezolvă totul, o Dumnezeule; proslăvește-Ți Numele, confirmă-Ți Cuvântul, și binecuvântează poporul Tău. Aleluia. Aleluia. Lăudați pe Domnul! Slavă lui Dumnezeu.